

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 3.

Ljubljana, 1. marca 1910.

XVIII. tečaj.

Solncu.

Le vtoni že, le vtoni že,
oj solnčece, za gore!
Le pojdi žarko se ogret
na svoje zlate dvore!

Le pojdi tja, le pojdi brž –
a hitro spet se vrni,
da žezlo boš iztrgalo
tej zimi, noči črni!

Če samo boja se bojiš,
pripelji bratce-žarke,
da združeni ne boste se
splášili zime-starke.

Če dolgo bode vladala
še zima ta osorna,
pod žezlom njenim zrušijo
se ta selišča borna.

Mokriški.

Dogodki iz svetniškega življenja.

Sv. Koléta. Sv. Koléta (6. marca) je bila hči preprostega tesarja na Francoskem. Ker so njeni starši na priprošnjo sv. Nikolaja Tolentinskega prejeli posebno milost od Boga, so dali svoji hčerki ime Koléta ali Nikoléta, kar pomeni po naše: mala Nikolaja. Dobri materi je bila skrbna vzgoja zelo olajšana, ker si je blago dekletce samo močno prizadevalo za otroške čednosti. Izogibala se je družčine; z otroci se je le toliko igrala, kolikor je zahtevala vljudnost, a prejkomoč se je vračala v samoto. Najraje je bila doma pri materi in je z njo molila ali čitala svete knjige. Kakor vsi dobri otroci je Koléta nadvse čislala sveto čistost. Na to nas opozori na sliki knjiga in lilija.

Nekaj posebnega je bilo to, da si ni želela lepih oblačil, marveč je bila tem zadovoljnejša in veselejša, čim priprostejšo obleko so ji napravili starši.

Ob neki priložnosti se je pa še posebej pokazala njena detinska pohlevnost in ponižnost; obenem se je tudi razodelo, kako veliko je bilo njeno zaupanje do Matere božje. Koléta je bila namreč prva leta jako zaostala v rasti. Njeni starši so bili žalostni, da je ostala tako majhna, in oče ji je nekoč nevoljen rekel: „Kaj pa naj počnem s teboj? Saj ne boš nikoli mogla nadomestovati svoje že priletné matere.“ — To očitanje je zelo zbolelo dobrega otroka, ne zavoljo samega sebe, marveč zato ker staršem ni bilo všeč. Napoti se torej na božjo pot k Marijini kapelici, ki je bila več ur izven mesta. Tam začne moliti v otroški preprostosti: „Sladka Mati Jezusova! Ti vidiš, kako so moji starši žalostni radi moje male postave. Ako je zame bramba proti nevarnostim sveta, jo rada ohranim iz celega srca in jo hvaležno sprejemem kot milost tvojega božjega Sina. Če pa moja telesna rast ni nevarna dušnemu zveličanju, te prosim, dodeli mi to milost zavoljo žalosti, ki jo imajo moji starši, in posebno

zato, da jim morem nakloniti vso ono pomoč, ki jo od mene pričakujejo v svoji starosti. Vendar ne moja, marveč zgodi naj se božja volja!"

Tako vdana detinska molitev, opravljena iz ljubezni do staršev, je bila na priprošnjo Matere božje uslišana. Koléta začne nenavadno hitro rasti, da vkratkem doraste svoje vrstnice. Pa še nekaj se pokaže: njeno obličje dobi neko plemenito lepoto, kakor bi ne bila tesarjeva hči, marveč iz imenitnega rodu. Sama se tega seveda ni zavedala, ker ni rabila zrcala, da bi se ogledovala v njem. — Zgodi pa se nekega dne na poti v cerkev, da nekdo pohvali njeno lepoto, tako da je Koléta slišala. V svoji ponižnosti se ustraši te pohvale, ki jo spravi v veliko zadrego, ker se boji da bi je to ne pripravilo kdaj v veliko nevarnost. Takoj, ko stopi v hišo Gospodovo, začne prisrčno moliti, da naj ji Bog odvzame to prednost in naj stori tako, da se bode gnusila svetu. Tudi to prošnjo ji usliši Bog, toda le na pol. Poprejšnja rdečica izgine in obraz ji obledi, da je skoro bel kot lilijin cvet, a dobi neko resnobo, ki napolni vsakega, ki jo vidi, s spoštovanjem.

Starši ji zgodaj umrjo in po raznih poizkušnjah stopi Koléta v red sv. Klare in umrje v veliki svetosti v 66. letu svoje dobe leta 1447.

* * *

Sv. Frančiška Romana. Malokrat poteče človeško življenje v tej solzrni dolini v toliki lepoti in jasnosti, kot je poteklo življenje sv. Frančiške Romane (9 marca). Imenuje se ta svetnica zato Romana, t. j. Rimljanka, ker je živela v Rimu, da se loči od drugih svetnic istega imena. Angelsko lepo je preživela leta deviške mladosti, zakonskega in vdovskega stanu.

Nenavadno zgodaj so se razvile njene dušne moči; v dobi, ko se drugi otroci šele začnejo nekoliko zavedati, je že kazala izredno modrost in pobožnost v vsem, kar je govorila in delala. Misel na

Boga in božjo čast je povsod vodila njene stopinje. Kaj rada je molila in z materjo pridno obiskovala razne cerkve v mestu, večkrat pa še izven mesta; pogostoma in z veliko vnemo je prejemala svete zakramente. Svojim staršem je bila vedno pokorna in jim delala veliko veselje. Svoje male napake je objokavala z veliko žalostjo; vsak najmanjši madež na čistem zrcalu njene vesti je moral takoj izginiti. Njena mati je večkrat rekla: „Naša Franika je res pravi angel.“

Ko je odrasla, bi bila najraje šla v samostan. Toda ni mogla preprositi očeta, da bi ji bil dovolil. Po goreči molitvi in posvetovanju z modrim dušnim voditeljem je spoznala, da volja očetova je tudi volja božja. Poročila se je z bogohubnim mladeničem, saj je vedela, da tudi za zakonski stan je najboljša priprava — sveto mladostno življenje, in da ta stan še bolj potrebuje prave, korenite pobožnosti kot vsak drugi stan.

Nadaljevala je sedaj sveto življenje z isto natančnostjo, kot se ga je bila privadila v svojih mladih letih, le da ga je izkušala še bolj izpopolniti, prepričana, da mora biti tem večja pridnost, čim večje so dolžnosti! Kako zelo je bila natančna v izpolnjevanju svojih dolžnosti, se kaže iz tega le sporočila. Nekoč jo pokliče njen mož, ko je ravno pisala; takoj vstane in gre, ne da bi do konca zapisala pričeto besedo, in kakor pristavi isto sporočilo, je njein angel varih dokončal besedo z zlatimi črkami.

Kakor sama, tako je hotela in skrbela, da bi bila angelsko dobra in sveta tudi njena dva otroka: (Janez) Evangelista in Nežica. Njena želja se je popolnoma izpolnila; tako sta bila poslušna, natančna in pridna v vseh ozirih, da si ni mogla želeti boljših otrok. Toda oba sta na veliko žalost svete matere — umrla že v šolski dobi. Tolažilo jo je le trdno prepričanje, da ima zdaj dva angela v nebesih.

To njeno prepričanje se je potrdilo na jako ganljiv način.

Frančiška je neko jutro molila pred domačim altarčkom, kar se razsvetli sošica z nadnaravno svetlobo: na eni strani zagleda svojega sinčka, prav ta-

kega, kakor je bil v življenju, le še neizmerno lepši se ji zdi. Na drugi strani pa vidi stati poleg njega še drugéga otroka enake velikosti, ki je bil še veliko lepši. Frančiška se čudi in obsipa svoje ljubo dete z vprašanji: kje je zdaj, kako mu je, v kakšni družbi je itd. Evangelista odgovori, da naj nikar ne žaluje, ker se mu neizrečeno dobro godi, da je sam kot angel v presrečni družbi angelov, katerih je več vrst itd. Potlej pa še pristavi: „Ta-le moj tovariš je pa višji angel v nebesih; odslej bo spremljal tebe, dokler še ostaneš na zemlji.“ Nato izgine otrok. Angel pa ne izgine. Frančiška ga je mogla vedno videti poleg sebe. Samo ona; drugim ljudem je bil neviden. Oblečen je bil v dolgo bliščeče oblačilo, zgornja obleka pa je bila včasih bela, včasih rdeča, včasih pa modra. Njegove oči so bile navadno obrnjene proti nebu. To je bila pač velika milost za sv. Frančiško, da je že tukaj na zemlji mogla videti svojega angela. Pa še več! Tudi pogovarjati se je mogla z njim. Ako včasih ni prav vedela, kaj Bog zahteva od nje, je vprašala angela, ter ji je povedal. Tudi sicer jo je poučil v imenitnih rečeh. Če je pa kdaj storila kako napako, je angel izginil. Tedaj se je prestrašila Frančiška in si mislila: „Kaj sem neki naredila?“ Pa se je spomnila ter obžalovala in se ponižno spovedala in takoj se je zopet angel prikazal, ljubezniv kakor poprej. Seveda se je svetnica potlej še bolj prizadevala, da bi ne žalila več svojega dobrega angela tudi z najmanjšo napako.

Po smrti svojega soproga je postala redovnica v redu, ki ga je sama ustanovila, da je mogla v tem večji popolnosti preživeti tudi še vdovska leta in si prislužiti tem večjo slavo v nebesih. Umrla je l. 1440. v 56. letu.

Mi nismo tako srečni, da bi videli s telesnimi očmi svojega angela, a njegov glas pa lahko slišimo v svojem srcu. In blagor nam, če bomo vsikdar zvesto poslušali ta nebeški glas, ki nas odvrča od hudega in vzpodbuja k dobremu.

Prve hlače.

Košarjev Tinček je dosegel ravno tisto starost, ko je treba dečkom prvih hlač. Sicer je nagajivi hlapec Tinčka vedno dražil, da ne bo nikdar nosil hlač; toda oče so naredili drugače in so kupili blaga za prve Tinčkove hlače.

Velika noč! Koliko veselja prinašaš starim in mladim! Kako zlasti mladina hrepeni po tebi!

Prišla je Velika noč — tretja ali četrta v Tinčkovem življenju. In prav v tem času bo Tinček pomeril svoje prve hlače.

Sredpostno sredo popoldne gre Tinček h krojaču Iglarju. Junaško stopa po vasi, kakor bi bila vsa vas njegova. Ljudje ga srečujejo in marsikdo ga vpraša: „Kam pa greš, Tinček, kam?“

Ponosno odgovarja Tinček vsakemu sproti: „Hlače pomerit.“

Krojač Iglar je že od nekdanj delal Košarjevim obleko. Tam se torej oglasi ta naša dva junaka.

„Kaj pa bo novega, fanta, kaj?“ ogovori prijazno krojač otroka in vstane izza mize. „Kdo bo pa nov?“

„Tale.“

France pokaže na Tinčka. Iglar ga pregleda od nog do glave, odtrga od debelega klopčiča precej dolgo nit in zmeri Tinčka na vse strani. Take mere, kakršno imajo danes krojači, Iglar še ni poznal.

„Tako. Sedaj pa lahko gresta.“

„Z Bogom!“

Zopet stopa Tinček po vasi. Toda če ga pogledaš sedaj, se ti zdi čisto drugačen. Nekam pobit gre proti domu. Zakaj neki?

„No, Tinček, ali ti je krojač pomeril hlače?“ ga vprašajo mati, ko prideta s Francetom domov.

„Nobenih hlač mi ni pomeril,“ odgovarja žalostno Tinček, „samo eno nit je pomeril — pa še tiste mi ni dal.“

Sedaj veste, zakaj je bil Tinček žalosten. Hlače je šel pomerit; ta grdi Iglar pa gre in mu pomeri nit, pa še tiste mu ne da.

Čez štirinajst dni pa prinese Iglar nove hlače. Tinček ni bil več žalosten; saj so mu mati povedali, da krojač vsakemu tako pomeri, kakor je njemu. Ko pa zagleda Tinček nove hlače, tedaj poskoči od veselja, da se hiša potrese. In vesel je bil Tinček prvih hlač; le kadar mu hlapec ponagaja, da mu je Iglar pomeril le nit, — takrat pokaža Tinček, da zna tudi v novi obleki — jokati.

I. E. Bogomil.

Dobra otroka.

Bolehni so bili Poličarjeva mamica. Pa bilo čudo, ko bi ne bili? Celo leto streči bolnemu možu, noč za nočjo prečuti pri njegovem ležišču — to mora zmagati korenjaka, kaj-li šibko ženico?

In ta žalost in bridkošt ob moževi smrti, in ta pokop ob zimski vihri! Komaj so lazili po sobici. Večinoma so se tiščali ob peči in le za skrajno silo so stopili pred peč v vežo.

Mala je bila Poličarjeva družinica. Poleg matere samo še šestletna Mimica in štiriletna Manica. Mala in mlada je bila ta družinica, vendar pa bolehni materi velika podpora in tolažba.

Kaj bi bili pač počeli Poličarjeva mamica brez Mimice in Manice? Kdo bi jim donesel vode, kdo preskrbel drv, koga naj bi bili poslali po soli in svečave, ko sami niso smeli in ne mogli izpod strehe v snežni zimi.

Revni so bili Poličarjevi in zato niti mislili niso na to, da bi si najeli kako deklo ali postrežnico; Mimica in Manica sta opravili vse, kar je bilo treba zunaj hiše, kot bi bili veliki, četudi še nista imeli šolskih let.

Dolšakov boter, bogat pa tudi usmiljen sosed Poličarjev, so kar sami ponudili Poličarjevi materi, da smeta deklici brez strahu pobirati po njih gozdu suhljad, da ne bodo prezebali ob mrzli peči.

Po petkrat na dan sta pripeljali pridni deklici iz Dolšakovega gozda na malih saneh, ki so jih podarili tudi Dolšakov boterček, po toliko suhljadi, da so imeli Poliçarjevi vedno potrebne zaloge, da se jim ni bilo bati zmrzovanja.

Radi sta hodili deklici v gozd; radi na ljubo dobri mamici; radi, ker je tudi po zimi v gozdu tako lepo in kratkočasno. Kot biseri se leskeče sneg ob solnčnih žarkih po vejah in po tleh; tam smukne izpod grmovja vitka podlasica; po drevju skače od veje do veje urna veverica; pisana žolna pa potrkava z močnim kljunom po votlih deblih, budi speči mrčes in ga hrusta, ko se prikaže iz razpok. Vsakovrstne ptice se izpreletavajo po vejevju in obirajo smrekove češarke ali pa se izprehajajo po tleh in pobirajo žir pod širokimi bukvami.

V živahni družbi pobirata Poliçarjevi dve suho vejevje in ga povezujeta v butarico, da ga popeljeta domov.

Poliçarjeva mamica pa mislijo na svoji ljubljenci, in kadar ju zagledajo, ko se bližata s svojim tovorom domači hišici, tedaj je pogled na hčerki najboljše zdravilo za njih bolehnost.

„O ljubi Bog, kako si dober,“ tako vzdihnejo mnogokrat ob taki priliki mati, „glej, koliko je od tega, kar sem pestovala to-le dvoje; kar sem jima dajala sama hrano v usteca; kar sem ju učila hoditi — zdaj mi pa že povračujeta, kar sem jaz njima storila dobrega. Ljubi Bog, ti si dober, četudi si nam vzel očeta, pa si mi dal dobra otroka.“

Tako je v Poliçarjevi družinici vkljub uboštvu vseeno ljubko srčno veselje in zadovoljnost. Da, dobri in ubogljivi otroci so sreča in veselje svojih staršev; neubogljivi in poredni otroci pa njihova največja žalost in nesreča.

F. G.

Žena s harfo.

Ne vem, kaj mi sili v spomin ob tihih večerih žalostna povestca, ki mi jo je pravila stara mamica. Ah, kako je bila dobra ta moja babica! Bil sem še otroček, razposajen in poreden, ko mi je umrla. No, kaj mi je bila, sem spoznal šele po smrti. Večkrat sem jo nadlegoval, da mi je pravila pravljice o kralju Matjažu, o zakleti deklici, o prelestni deveti deželi. In jaz sem jo poslušal in sem se zatapljal v lepe, zlate sanje. No, babice ni več, a sanje so mi ostale v srcu in njene povestce so mi ostale v duši. Spominjam se jih natanko, kakor bi mi jih bila pravila danes. Kako se je vselej ljubeznivo smehljala, kadar je kaj pripovedovala. Nekega večera sem jo spet prosil, naj mi pove kako „storijo“.

„Pa kaj ti čem?“ je rekla. „Saj sem ti že vse povedala.“

„Pa povejte kaj starega. Saj je vse lepo,“ ji odgovorim.

„No, ti bom pa povedala o ženi s harfo in o njenem sinčku Tončku. Žalostna povest je. Zgodila se je, ko sem bila jaz še mlada.“

„Povejte, mamica, povejte! Še nikdar je niste pravili!“ — Začela je.

I.

Lep zimski popoldan je bil. Jasen in čist, a tudi mrzel. Ravno so šli otroci iz šole. Veselo in razposajeno so se podili po cesti, prerivali se in suvali in kepali se, kakor bi bila vojska.

Čez vas je prišla žena s harfo; za roko je pa peljala otroka, ki je drgetal mraza. Tudi ženo je zeblo. Otroci so se udrli za njo, da bi jo poslušali. Šla je od hiše do hiše, postavila harfo na prag, naslonila glavo nanjo in brenkala. Ah, kako je lepo znala! Zdaj so jokale strune, žalostno in otožno, zdaj so zapele tiho hrepeneče in koprneče, zdaj so zavriskale veselo in razposajeno, zdaj zopet tiše in otožneje... Ona pa je brenkala z vajenimi prsti in žalostna je bila, zdaj je spet zahrepenela, ogenj se ji je zasvetil

v črnih očeh, pa je spet ugasnil, in tiste oči so gledale žalostno in sanjavo . . .

Tako je obšla vso vas. Otroci — tudi jaz sem bila med njimi — smo šli za njo od hiše do hiše. Dajali smo sinčku kruha, pogledaval nas je hvaležno in hlastno jedel kruh. Bil je pač lačen.

Pred vsako hišo je brenkala žena, dobila par krajcarjev in prosila za prenočišče, pa ga ni mogla dobiti. Tu so se izgovarjali, da imajo sami malo prostora, tu, da nimajo mrve in da je skedenj mrzel, da naj gre k sosеду, tam jo bodo mogoče vzeli čez noč; no, pri sosеду je izvedela, da imajo sicer dovolj prostora, pa se boje, da ne bi kaj — dobili. Kaj bi bili dobili, saj sama ni nič imela! No, ljudje so žaljivi. Vso vas je žena obredla, a ni dobila prenočišča. Ni se silila nikjer. Tiho boječe je prosila, a ko ni bila uslišana, se je pomračilo še bolj njeno otožno lice, prijela je sinčka za roko: „Pojdi, Tonček“ in odšla sta k sosеду. Tam se jima ni godilo nič bolje. Tako sta obšla vso vas.

Mrak je že bil, ko sta bila na koncu vasi.

„Kam naj greva, Tonček,“ je vzdihnila polglasno.

Otrok je zajokal: „Mama, kruha, lačen sem. Mama, zebe.“

„Tiho bodi, Tonček, v onole vas prideva, tam bova čez noč in bova dobila kaj večerje.“

V daljavi se je vil iz dimnikov tihe vasice dim v tankih vijugah proti nebu, tuptatam se je zasvetila luč. Tedaj je vzela žena otroka v naročje, zavila ga v krilo in šla sta po cesti iz vasi.

Ozrla se je parkrat nazaj, stisnila ustnice, v očeh pa so ji zablestele solze bridkosti, in šla je dalje . . .

II.

Mrak je že bil, ko je šla žena iz vasi, in noč je prihajala in prižigala na nebu zvezdico za zvezdico. In nebo je utripalo z milijoni zlatih očesec.

Stopala je žena trudno, opotekajoče; stresal jo je mraz, in bila je lačna. A poti ni bilo konca; vlekla se je, in vasica je bila vedno enako daleč pred njima. Pod nogo je škripal sneg enakomerno. Otrok je jokal v naročju in naposled zaspal; ah, na materinih prsih

se zaspí tako sladko kot níkjer. Ona pa je stopala trudno in počasi. Kako rada bi bila malo počila, kako rada bi sedla v sneg in zaspala! Toda vedela je, ako to stori, bo zaspala in se ne bo zbudila níkdar več. Kaj bo potem s Tončkom? Strah pred smrtjo jo je stresel in jí pospešil korake. Vroče jí je že postalo od težke urne hoje; vroč pot jí je stopil na čelo, začutila je slabost.

Zdaj jo je spet stresel mraz, zdaj jí je zopet šinila vročina v glavo. Vas pa je ležala vedno tako daleč kot prej. Vijuge dima so polagoma postajale redkeje, nazadnje so popolnoma izginile. Tupatam je ugasnila luč, vedno jih je bilo manj, vedno manj, samo še *ena*, — *naposled je ugasnila še ta*.

A ona je šla dalje s težavo in naporom, v smrtni bridkosti. Še níkdar ni bila tako žalostna kot danes. Vsi spomini, lepi in tako žalostni, so šli mimo nje; vse življenje je šlo mimo nje, in gledala je pred sabo minule dni. Ah, kje je tam daleč njena domovina, kjer je igrala veselo in brezskrbno kot otrok! Vse je minulo! Kje je njen mož? Šel je v Ameriko in ni se vrnil več. In morala je vzeti harfo in iti, da preživi sebe in otroka. Ah, ta otrok, edina njena tolažba in nada!

Stisnila ga je krepkeje k sebi in stopala hitreje. Z veliko težavo je prišla končno v vas. Toda níkjer luči; vse je že spalo. Kam naj gre čez noč?

Zavije proti prvemu skednju, odpre ga boječe in stopi noter. Nekje je zalajal pes. Stopi v skedenj, tiplje, nasloni harfo ob steno in položi otroka na seno. Vleže se poleg njega in ga pritisne k sebi.

„Mama, kruha, lačen; mama, zebe,“ zaplaka Tonček.

„Zaspí, Tonček, zaspí, jutri bo boljše. Le lepo zaspančkaj!“ ga tolaži mati.

Stisne se otrok k materi in ihti, naposled zaspí. A mati ne more spatí. Joka in moli. Velike težave jo obidejo, duševni in telesni trud jo čudno slabi. Zbudi Tončka in sopeč reče: „Tonček, tí moj otrok dragí, zadnjič me slišíš sedaj, zadnjič. Priden bodi in moli za svojo nesrečno mater! Le v tebi sem imela upanje; no, zdaj je tudi to upanje proč; moj Bog — —“ bridko zaihti in se tesneje oklene sinčka.

„Mama,“ zaihti otrok. Ni matere razumel, vendar silno težko mu je bilo in je ihtel. Mati pa je hropla, včasih nerazločno zamrmrala, se stresla in — ni je bilo več. Krčevito se je oklenila sinčka.

„Mama, mama,“ je zaklical otrok v temi, a mama se ni več oglasila.

„Mama,“ a ona je molčala. Poljubil jo je otrok, a ustna so bila skoro mrzla. Nepopisen strah je stisnil otroku prsi — ni še poznal skrivnosti smrti, a slutil je, da se je zgodilo nekaj strašnega. Stisnil se je k materi in jokal, bridko jokal do jutra v temi in mrazu.

III.

Zjutraj je prišel gospodar v skedenj in je našel mrtvo ženo in otroka. Prestrašil se je; vzel je otroka v hušo in napravil oder za mater. Odredil je vse potrebno za pogreb, Tončka pa je vzel za svojega. Bil je pač tisti človek dober mož in je ljubil Tončka kakor svojo hčerko Reziko. Pasel mu je Tonček čredo, in kadar je imel čas, je tekel jokat na materino gomilo. Nikdar ni bil odkrito vesel, otožen in zamišljen je hodil. Najrajši je brenkal na harfo, edini spomin na nesrečno mater. Njegovi tovariši ga niso ljubili; kjer so mogli, so mu nagajali: Tonček — ciganček. Pravili so, da je bila njegova mati ciganka. Tonček pa je rastel tiho in samzase in se ni menil za hudobne tovariše. Ko je bil star dvajset let je moral k vojakom. Nerad ga je pustil oče Miklavec, ker ga je ljubil, kot svojega otroka ga je ljubil. — — —

„Kje je pa zdaj Tonček,“ sem vprašal babico.

„Hm, kje je? Kdo ve. Šel je k vojakom in ni se vrnil več. Morda je padel v vojski.“

* * *

Molčala je babica, tudi jaz sem molčal in sem bil žalosten.

Zaslutil sem, da je življenje včasih trdo . . .

Bogumil Gorenjko.

V nebesa!

Grega pa ne smem zamolčati, — tako sem si mislil enkrat, ko sem slišal neke skrivnostne pogovore treh pridnih deklic: Kobalove Angelice in Cilke in Kosmačeve Julike. Vesel sem bil teh pogovorov, in ko sem odhajal, sem takoj sklenil: To pa že moram sporočiti „Angelčkovemu“ uredniku, da naj pove še drugim otrokom. Gotovo bodo radi čitali, če so le — pridni!

Kaj pa sem slišal?

Le poslušajte!

V Kobalovi hiši boleha že dalj časa mlado dekle, Kobalova Ivanka. Komaj še upa, da bo ozdravela — njen duh že plava gori nad zvezdami. S slabotnim glasom pripoveduje svojim sestricam o nebesih, o Bogu, o Mariji, o angelčkih . . . O tem, kar pripoveduje Ivanka, se pogovarjajo tudi Angelica in Cilka in Julika.

„Kako lepo je gori v nebesih! Oh, ko bi Ivanka še mene s sabo vzela! Še danes jo poprosim.“

Tako govori svoji sestrici Angelica.

„Jaz bi tudi rada šla v nebesa. Če pojdeš ti, pojdem pa še jaz. Sama pa ne bom pri nas, prav gotovo ne.“

„Kaj bodo pa mama rekli, če bomo vse šle v nebesa. To bodo jokali! Ti, Cilka, moraš ostati pri mami.“

Cilko polijejo solze. Saj ima rada svojo sestrico, saj jí ne brani iti v nebesa; hučo jí je pa vendar, če bi morala sama ostati na zemlji. Angelica jo brž potolaži:

„Saj boš samo malo časa pri mami. Potem bom pa Bogku povedala, da mi je dolgčas po Cilki in po mami, pa bo Bogek poslal angelčka po tebe in po mamo.“

Ta načrt je ugajal obema.

„Pa še nekaj ne smemo pozabiti, Angelica,“ povzame zopet Cilka. „Kosmačeva Julika se tako rada igra z nama; ta bo šla tudi z nama v nebesa.“

„Pojdi jo poklicat, da ji poveva.“

Cilka gre in kmalu pripelje s sabo štiriletno Juliko. Ko pride do Angelice, prične Cilka brž nadaljevati pretrgani pogovor.

„Julika, ali veš, kam bo šla naša Angelica?“

„Ne vem. — Kam pa?“

„V nebesa!“

„V nebesa? Kdo ji bo pa lestvo pristavil?“

„Nihče. Angelček bo prišel ponjo in po Ivanko.“

„Zakaj pa pojde v nebesa?“

„Zato, ker je gori doma ljubi Bogek. Potem bo prišel angelček še pome in po mamico, pa bomo vsi v nebesih.“

„Kdo se bo pa potlej z mano igral, če ne bo ne tebe, ne Angelice?“

„Pa pojdi z nama,“ poseže vmes Angelica, „se bomo pa v nebesih igrali. Tam je lepo. Celo angelčki se igrajo s pridnimi otroci.“

„Rada bi šla, samo če bi smela Miklavževo punčko vzeti s sabo, ker je tako lepa.“

„Boš pa angelčku povedala, pa jo bo nesel s tabo. Sveti Miklavž bo prav vesel, ko bo videl, kako lepo si varovala punčko.“

„Vsi pojdemo v nebesa. Oh kako bo lepo!“

„Sedaj pojdimo pa mami povedat, kako smo se zmenile in prosit pojdemo Ivanko, da nas vzame s sabo.“

In odšle so nedolžne deklice v Kobalovo hišo — —

Doslej se še ni odprlo nebo, da sprejme po njem hrepeneče otroke; upamo pa, da se to enkrat gotovo zgodi.

Dotlej, pa ljuba mladina, ohrani te Bog v cvetju nedolžnosti!

I. E. Bogomil.

Snegu.

Kaj se boš kot dete cmeril,
kaj kot šolarček solzil,
ker se solnčku si zameril,
da nič več ni tebi mil.

Konec zdaj je tvoje vlade,
solnček naš vladar bo zdaj,
on ob strani Vesne mlade
milo nam kraljuje naj.

Mokriški.

Kratkočasnice.

1. **Točen odgovor.** Da bi nekoliko ponagajal slovečemu matematikarju, ga nekdo vpraša: „Ako tehtajo štiri teleta 360 kg, koliko tehta en star vol?“ — „Stopite na tehtnico, pa vam takoj natanko povem,“ je bil kratek pa točen odgovor.

2. **Velika revščina.** Pri sosedovih, ki se znajo tako zelo bahati, je gola revščina doma — celó miši imajo objokane oči, ko prilezejo iz prazne shrambe.

3. **Materin svet.** „Otroci, bodite danes prav pridni; očeta boli roka in vas ne morejo pretepsti.“

4. **Pred sodiščem.** Sodnik: „Ali pripoznate, da ste kriv?“ — Obtoženec: „Ne, moj zagovornik me je prepričal, da sem nedolžen.“

Zastavica.

(Priobčil „Ljuban“)

Nikdár jaz ne mirujem
ter vedno krog potujem:
od zemlje pod nebó
in zopet na zemljó.
Po zemlji kraje vse obhodim,
v puštinjah le nikdár ne blodim.
Z gorá v nižave se drvím,
v planjavah dalje zmir hitim —
pa staro pot spet ponovim.
Brez mene bi na sveti
ne moglo nič živeti;
ti tudi bi šel v zemljo leč,
ko mene ne bi bilo več!

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)